Jip en **Janneke**

Sinterklaas komt!

www.anniemgschmidt.nl
www.annie-mg.com
www.fiepwestendorp.nl
www.jipenjanneke.nl
www.queridokinderboeken.nl

Ander werk van Annie M.G. Schmidt en Fiep Westendorp

Jip en Janneke (verhaaltjes, 5 delen, 1963-1965)
Jip en Janneke (verzamelbundel, 1977)
Pluk van de Petteflet (1971) Zilveren Griffel 1972
Floddertje (1973)
Otje (1980) Gouden Griffel 1981
Ibbeltje (1996)
Pluk redt de dieren (2004)
Pluk en zijn vriendjes (2010)
Jip en Janneke. Dieren (kartonboekje, 2010)
Jip en Janneke. Spelen (kartonboekje, 2010)
Jip en Janneke. Kleuren (kartonboekje, 2011)
Jip en Janneke. Er is er een jarig (2011)
Jip en Janneke (10 uitdeelboekjes, 2011)
Floddertje in bad (badboekje, 2011)
Dag Pluk! (stofboekje, 2011)
Welterusten Pluk! (stofboekje, 2011)
Spiegeltje Rondreis (2012)
Winter met Jip en Janneke (2012)

Jip en Janneke Sinterklaas komt!

Annie M.G. Schmidt & Fiep Westendorp

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV 2012

Een brief aan Sinterklaas

‘Ik heb Sinterklaas gezien,’ zegt Jip.

‘Waar dan?’ vraagt Janneke.

‘In de krant,’ zegt Jip.

‘O, in de krant,’ zegt Janneke. ‘Ik heb hem ook in de krant gezien. Maar hij is er nog niet.’

‘Ja, maar,’ zegt Jip, ‘ik wil zo graag mijn schoentje zetten.’

‘Hè ja,’ zegt Janneke. ‘Hier bij jou thuis Jip. Mijn moeder zegt dat het nog te vroeg is.’

Ze halen allebei een schoen en zetten die naast de kachel.

‘Je ziet het haast niet, hè?’ zegt Jip.

‘Nee,’ zegt Janneke. ‘Sinterklaas zal er geen erg in hebben. Zullen we nog meer schoenen ernaast zetten?’

‘Hè ja,’ zegt Jip. ‘Haal jij ook maar meer, bij je thuis.’

Dan hebben ze eindelijk een heleboel schoenen staan.

‘En nu zingen,’ zegt Janneke. ‘Heel hard.’

Ze zingen ontzettend hard.

Maar dan komt Jips moeder en zegt: ‘Wat is dat nu? Sinterklaas is er nog lang niet. Jullie zijn veel te vroeg. Maar je mag wel een brief aan Sinterklaas schrijven. Dat kan. Doe dat maar.’

Ze schrijven een mooie brief. Jip tekent een vrachtauto. En Janneke tekent een fornuisje. Want dat willen ze het liefste hebben.

Gooi wat in mijn schoentje

‘Nu is Sinterklaas in ’t land,’ zegt moeder. ‘Als je nu zingt bij de schoorsteen, dan kan hij ’t horen.’

‘En mag ik dan nou mijn schoentje zetten?’ vraagt Jip.

‘Nu wel,’ zegt moeder. ‘Met een wortel erin. En wil Janneke ook hier een schoentje zetten?’

‘Nee,’ zegt Janneke, ‘mijn schoentje staat al thuis bij de

kachel. Ook met een wortel.'

'Eet het paard al die worteltjes op?' vraagt Jip. 'Van al die kindertjes?'

'Ja,' zegt moeder. 'Zwarte Piet komt ze weghalen. Door de schoorsteen, en hij legt ze op een hoop. Dat wordt een hele berg, begrijp je wel, een hoge berg van wortels. En als 't paard wakker wordt gaat hij wortels eten. Zo, en nu nog één keer zingen van Sinterklaas kapoentje en dan naar bed.'

Maar de volgende morgen is Jip heel vroeg wakker. Het is nog donker. Ik ga even kijken, denkt Jip. Zou er wat in

m'n schoentje zitten?

Hij sluipt heel zachtjes de trap af. Hij gaat naar de huiskamer. Wat is dat? De wortel is weg. Maar de schoen is ook weg!

'Moeder! Moeder!' roept Jip. Maar moeder slaapt nog. En dan ziet Jip ineens de mand van Takkie. Takkie slaapt ook. Maar in zijn mand ligt het schoentje van Jip. En de wortel ligt er ook in.

'Stoute hond,' roept Jip.

Takkie wordt wakker en kwispelt met zijn staart. Net of hij het erg leuk vindt.

Maar Jip vindt het niets leuk. Hij is boos. En als moeder beneden komt huilt Jip: 'Nou is Zwarte Piet voor niets geweest.'

'Ach,' zegt moeder, 'wat naar is dat nou. Maar vanavond leggen we weer een wortel in de schoen.'

En dan komt Janneke binnen met twee chocolade hondjes.

'Een voor mij en een voor Jip,' zegt ze.

'Zie je wel,' zegt moeder. 'Zwarte Piet heeft ze allebei maar in Jannekes schoentje gedaan.'

'Fijn,' zegt Jip. 'Maar Takkie krijgt niets van Sint.'

Takkie vindt het niets erg.

Water voor ’t paard van Sint-Nicolaas

‘Moeder,’ zegt Jip. ‘Moet het paard geen water hebben?’

‘Het paard?’ vraagt moeder. ‘Welk paard?’

‘Het paard van Sinterklaas,’ zegt Jip. ‘Ik ga toch mijn schoen zetten vanavond! Met een wortel. Maar als het paard nou dorst heeft?’

‘Je mag best een teiltje water neerzetten,’ zegt moeder. En dat doet Jip dan.

Maar als Janneke binnenkomt, zegt ze: ‘Waarvoor is dat?’

‘Voor het paard,’ zegt Jip trots. Hij heeft het zelf verzonnen, van dat teiltje water.

‘Daar heeft het paard niks an,’ zegt Janneke.

‘Wel waar,’ zegt Jip.

‘Niet,’ zegt Janneke. ‘Want het paard komt niet zelf door de schoorsteen. Zegt moeder. Piet komt door de schoorsteen. En die haalt de wortel weg. En het hooi. Uit de schoen. Maar een teil water kan hij niet meenemen.’

‘En mijn moeder zegt dat het paard best water wil,’ zegt Jip.

‘Nou,’ zegt Janneke. ‘Je moet het zelf maar weten, hoor. Maar ik geloof er niks van.’

Jip is een beetje boos. Maar hij laat het teiltje lekker staan.

En de volgende morgen vindt Jip een taaipop in zijn schoentje. En een heel klein locomotiefje.

En de wortel is weg. En het water is ook weg. De teil is leeg.

'Zie je wel...' roept Jip.

En kijk, daar ligt een briefje in de teil. En in dat briefje staat:

Lieve Jip. Dank voor het water. Het paard had net dorst. Het was niet zo makkelijk, maar we hebben met een slang het water eruit gepompt. Dag hoor, Zwarte Piet.

Moeder leest het briefje voor. En Jip is helemaal sprakeloos.

Hij loopt hard met de brief naar Janneke. 'Kijk, roept hij. Kijk!'

Janneke kan ook niet lezen. Maar Jannekes moeder leest het voor.

'Ja,' zegt ze. 'Dus het paard heeft het water opgedronken. Nou, Janneke, dat doen we ook vanavond, hoor.'

En Janneke ziet nu, dat Jip toch gelijk had.

Verdwaald

‘Kijk eens,’ zegt Jip. ‘Daar gaat Sinterklaas.’

‘Waar dan?’ vraagt Janneke.

‘Daar!’ roept Jip. En hij wijst. En ja hoor, een heel eind verder, op straat, daar loopt Sinterklaas. Met Zwarte Piet. Maar het paard is er niet bij.

‘Kijk eens, wat een boel kinderen,’ zegt Jip.

‘Ga je mee kijken?’ zegt Janneke.

En daar gaan Jip en Janneke. Ze hollen. Ze lopen heel hard. Want ze zien Sinterklaas in de verte. Met allemaal kinderen erachter.

‘We halen ze nog wel in,’ zegt Jip.

En hij hijgt.

‘Ja, best,’ zegt Janneke.

Ze lopen en ze lopen. Maar Jip heeft korte beentjes. En Janneke ook.

En ze kunnen nog niet zo heel erg hard lopen.

‘Nu zijn ze die straat ingegaan,’ zegt Jip.

‘Niet waar,’ zegt Janneke. ‘De volgende straat.’

Dan gaan Jip en Janneke een zijstraat in. En daar zijn veel mensen. Mensen die langs de winkels lopen. Maar Sinterklaas is daar niet.

‘Dan gaan we deze straat maar weer in,’ zegt Jip. ‘Daar zijn ze vast.’ En ze gaan weer een andere straat in.

Maar daar is Sinterklaas ook niet.

‘Nou weet ik het niet meer,’ zegt Janneke. ‘Waar zijn we nou?’

‘Ja, waar zijn we nou?’ vraagt Jip.

Ze weten het niet meer. Ze zijn verdwaald. En Sinterklaas is nergens meer te zien. Jip begint te huilen. En Janneke begint ook te huilen. Ze gaan midden op straat staan. En ze huilen heel hard.

‘Hé, Jip, wat doe jij hier?’ zegt een stem.

Jip kijkt op.

Dat is de buurman. Hun eigen buurman.

‘We weten niet meer waar we wonen,’ zegt Jip. En de tranen rollen over zijn wangen.

‘We zijn verdwaald,’ zegt Janneke.

‘Kom maar,’ zegt de buurman. ‘Dan mag je mee in de auto. En dan breng ik jullie weer naar huis.’

Hij pakt Jip op. En hij pakt Janneke op. En hij zet ze allebei in de auto. Dat is heerlijk.

‘Wat deden jullie toch zo ver van huis?’ vraagt de buurman.

‘We zagen Sinterklaas,’ zegt Jip. ‘En we wilden erachteraan. En toen was hij ineens weg.’

‘O,’ zegt de buurman. ‘Maar Sinterklaas komt toch nog bij jullie thuis?’

‘Denk je wel?’ vraagt Jip.

‘Vast wel,’ zegt de buurman. ‘Ga maar fijn naar huis. En zet je schoentje vanavond.’

De moeder van Jip staat voor de deur. En de moeder van Janneke staat ook al voor de deur.

‘Waar waren jullie toch?’ vragen ze angstig. ‘Waren

jullie weggelopen?'

Jip en Janneke vertellen het hele verhaal.

'Maar we hebben zo fijn in de auto van de buurman gezeten,' zeggen ze. 'Dat was zo leuk!'

'Nou,' zegt de moeder van Jip. 'Sinterklaas komt misschien nog wel bij ons.'

'Of bij ons, hè, moeder?' vraagt Janneke.

'Of bij ons,' zegt de moeder van Janneke.

3 december

Jip is heel vroeg wakker. Het is nog bijna donker. Er is nog niemand op. Het is zo stil in huis. Maar Jip denkt: Ik ga naar beneden. Ik ga kijken of er iets in mijn schoentje zit.

Want Jip heeft zijn schoentje gezet. Met hooi erin.

Hij gaat zachtjes de trap af.

Hij doet de deur van de kamer open. En hij kijkt in zijn schoentje. Het staat bij de open haard.

Het hooi is weg. En er zit een suikerbeest in de schoen. Een mooi groen suikerbeest.

Jip haalt het eruit. Maar hij is niet blij. Hij heeft om een vrachtauto gevraagd. En nou heeft hij enkel een suikerbeest.

Misschien is het in de schoorsteen blijven hangen, denkt Jip.

Misschien zit het nog in de schoorsteen, het echte kado.

Jip kruipt in de haard. Daar boven hem is een gat. Het gat van de schoorsteen. Hij steekt er zijn hoofd in. En hij voelt met zijn handjes. Maar hij voelt niets.

Dan gaat Jip naast de schoen zitten. Op het haardkleed. En hij huilt.

Geen vrachtauto. Enkel een suikerbeest.

'Wat is dat nou?' zegt vader. Vader is binnengekomen en hij schrok van Jip. 'Wat doe je daar?'

‘H-u-u-u,’ snikt Jip. ‘Ik wou een vrachtauto.’

Vader lacht.

‘Je mag niet lachen,’ roept Jip. ‘Dat is gemeen.’

‘Jip,’ zegt vader. ‘Ga eens mee naar de spiegel. Kom eens kijken in de spiegel.’ En hij tilt Jip voor de spiegel.

Jip kijkt. Hij is pikzwart. Zijn gezicht zit vol zwarte natte vegen. En zijn handjes zijn pikzwart.

Hij lacht door zijn tranen heen.

‘Ik ben net Zwarte Piet,’ zegt hij.

‘Ja,’ zegt vader. ‘En nu moet je goed luisteren, Jip. Het is vandaag pas drie december. En Sinterklaas komt op…?’

‘Vijf december,’ zegt Jip.

‘Juist,’ zegt vader. ‘Dus op vijf december krijg jij misschien je vrachtauto. Misschien, zeg ik. Maar vannacht heeft Sint een suikerbeest door de schoorsteen gegooid. En als hij je ziet huilen dan zegt hij: O, Jip lust geen suikerbeesten! Hij krijgt niks meer in zijn schoen.’

‘Ik huil niet meer,’ zegt Jip.

‘Dan is ’t goed,’ zegt vader.

Een sjaaltje voor Sinterklaas

Janneke vraagt: ‘Is Sint jarig op vijf december?’

‘Ja,’ zegt moeder. ‘Dan is hij jarig.’

‘En krijgt hij dan niets?’

‘Nee,’ zegt moeder. ‘Dan krijgt hij niets. Hij geeft kadootjes, maar krijgt niets.’

‘Wat gek hè?’ zegt Janneke.

‘Hij wil het zelf zo,’ zegt moeder.

‘Toch vind ik het zielig,’ zegt Janneke. ‘Ik wil Sinterklaas wat geven.’

‘Goed,’ zegt moeder. ‘Wat wil je hem geven?’

‘Ik wil een sjaaltje voor hem haken,’ zegt Janneke.

‘Maar dan moet je wel opschieten,’ zegt moeder. ‘Anders is het niet af.’

Maar Janneke kan heel vlug haken. En ze doet het met hele grote lussen. En na een uur heeft ze het al klaar.

‘Kijk,’ zegt Janneke. ‘Mooi hè?’

‘Het is maar een klein sjaaltje,’ zegt moeder.

‘Ja,’ zegt Janneke. ‘Maar het is mooi geel.’

‘Het is maar een heel heel heel erg klein sjaaltje,’ zegt moeder. ‘Het kan niet om zijn hals, denk ik. Maar het is toch lief van je. We zullen het in je schoen leggen. En we zullen er een brief bij schrijven. Dat jij het zelf gemaakt hebt. En dat het een sjaal is. Anders denkt het paard misschien dat het iets is om op te eten.’

En dat doen ze. En de volgende morgen vindt Janneke

een brief van Sint in haar schoen. Er staat in:

Lieve Janneke. Wat kan jij mooi haken. Het sjaaltje kan niet om mijn hals. Maar het kan wel om mijn baard. Als ik mijn hals was. Dag Janneke.

Janneke vraagt: 'Hoe dan? Als hij zijn hals wast?'

En moeder zegt: 'Ik denk dat hij nooit zo goed zijn hals kan wassen. Met die baard ervoor. En nu houdt hij de baard op. Zó, met jouw sjaaltje.'

'O ja,' zegt Janneke. En ze is erg trots.

Liedjes zingen

Jip en Janneke staan voor de schoorsteen. Want ze moeten een liedje zingen.

'Sinterklaas kapoentje!' zingt Jip heel hard.

'Hoor, wie klopt daar, kindren!' roept Janneke. Nog harder.

'Hoor eens,' zegt vader. 'Dat kan niet. Als jullie liedjes zingen, moet je het gelijk doen. Allebei hetzelfde liedje. Anders is het afschuwelijk.'

Maar Jip wil alleen van Sinterklaas kapoentje.

En Janneke wil alleen van Hoor, wie klopt daar, kindren.

En ze krijgen ruzie.

En Jip schopt de schoen om van Janneke.

En Janneke gooit met de schoen van Jip. En al het hooi vliegt door de kamer.

'Zijn jullie nou helemaal mal!' zegt moeder boos. 'Dat is een mooie manier van doen! Sinterklaas zal heel verdrietig zijn als hij dat gezien heeft.'

'Staat hij nou op het dak?' vraagt Jip.

'Dat zal wel,' zegt vader.

'Ik ga even kijken,' zegt Jip. En hij wil de straat op.

'Nee!' roept vader. En hij pakt Jip nog net bij zijn pyjamajasje. 'Wat denk je wel? Het is donker en koud!'

'Kom,' zegt moeder. 'Ik zing met jullie mee. Eerst